

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

El vell, el nou i l'honest

La compareixença del matrimoni Pujol-Ferrusola i del seu fill gran davant la comissió d'investigació del Parlament de Catalunya sobre el frau i l'evasió fiscal i les pràctiques de corrupció política, més enllà del cas d'aquesta família, ha fet transparents aspectes poc honestos de la realitat social catalana dels darrers trenta o quaranta anys. I tot i que era previsible que els titulars se centressin en les figures dels interrogats, crec que és oportú obrir una mica més el focus per analitzar el context general.

D'UNA BANDA, HI HA EL PAPER que van fer els diputats de la comissió. Amb excepcions honroses, la majoria portaven els papers mullats i no van saber passar de preguntar per les insinuacions publicades en uns mitjans que s'han distingit per utilitzar el rumor i la maledicència com a arma política. Però no és això el més decebedor. El que realment em va indignar és l'estil inquisitorial emprat per alguns diputats, que intentaven provocar els Pujol per tal que perdessin els nervis i així poder-los acabar d'enfonsar no pas políticament –que ja ho estan– sinó mediàticament. Va ser depriment veure el Parlament al servei de la revenja i el linxament. Que el diputat de l'antic partit comunista preguntés a Marta Ferrusola si no s'avergonyia d'haver estat una mala mare cristiana no és que sigui delirant, és que és d'entre Tribunal de la Santa Inquisició i *Sálvame Deluxe*.

DE L'ALTRA, HI HA EL FET de la intervenció prolixa, impúdica i desvergonyida, més que no pas arrogant, del gran dels Pujol, i que va destapar la part més opaca del món dels negocis. Sí: aquest mercat que se suposa que s'hauria d'autoregular amb una racionalitat pròpia, estudiada en prestigioses escoles de negocis, resulta que –aquí, i arreu– està trufat de comissionistes i vividors; que s'hi trafica amb informació privilegiada; que hi són determinants els favors fets i deguts, els amiguismes i les amiguetes; que és ple de firaires i engalipadors; que es mou per filies i fòbies personals; que té pàtries, esclar, i que es fa i es desfà, sense papers, amb l'eufòria aconseguida al voltant de la taula d'un bon restaurant. I si Jordi Pujol Ferrusola en pot ser un artista, mèrits a part, és perquè aquest món existeix i és amplíssim. Un art que també li serveix, com vam veure, per apunyalar antics rivals polítics ara en despatxos d'advocats, professionals de la influència com ell. O per enviar un dard enverinat al mateix president Mas, en contra del qual –en tinc testimonis directes– ha estat conspirant activament prop de la societat civil durant aquests anys forts del sobiranisme.

FRANCESC MELCION

La compareixença del matrimoni Pujol-Ferrusola i del seu fill gran ha evidenciat aspectes poc transparents de la realitat social catalana

UNA COSA I L'ALTRA van tornar a posar al descobert allò que hem convingut a dir-ne –equivocadament– la “vella manera” de fer política i de fer negocis. Però seria d'una gran hipocresia només escandalitzar-se pel que passa en aquests àmbits. Perquè, ¿és que no són extensibles aquests estils a la vida acadèmica, amb les “velles” xarxes d'influència entre catedràtics per arranjar concursos de professorat? ¿És que no podríem posar al descobert què passa en el món de la cultura, amb els seus “vells” mandarins? ¿Em direu que el món del periodisme es deslliura de les “velles” autoproteccions gremials i de les ganivetades deslleials?

SÍ: HI HA UNA VELLA MANERA de fer política, però també una vella manera de fer negocis, d'entrar a la universitat, de prosperar com a artista, de fer periodisme o de vendre televisors. I aquesta vella manera sempre ha conviscut, afortunadament, amb un altre estil que no és nou: és honest. I com que no sóc ingenu, ja em conformaria que el balanç entre el vell i l'honest millorés a favor del segon. En canvi, reconec que no sóc capaç de creure que el nou, només pel fet ser-ho, canviï res.